

Răsărirea Poeziei

Bragagiu

Simt, Doamne-n mine-un vers se-ngână
Ca basmu-n sufletul de seară
Și-n greutatea de țărână
Apar aripi de primăvară.

Chemarea zărilor încântă
Fărădelegea neștiinței,
Iar inima bălană cântă
Uluitoare apariții.

Strâng ineditul ca odorul
Noroc ce mi s-a dat în viață,
Aleargă fără sine dorul
De la prefață la prefață.

Țesând prin razele curate
Senine, mlădioase vise
Pierdui hotaru-a ce se poate
Și ce-mi sunt încă interzise.

O pasăre s-a rupt din pește
A evoluției minune
Că existența îmi trosnește
Cu orișicare-nțelepciune.

Statornicele metereze
Prinse-n banal beton de minte
Se prăbușesc pe ipoteze
Lăsându-le fără cuvinte.

Învolburarea-nvârte fulgii
De nume, fapte și soluții
Și nu-nțeleg cine-o străpunge –
Triumf de tron ori revoluții.

Neînțelept la ce mă doare,
Cunoscător la neștiute,
Îngenuncheat pentru o floare,
Cuceritor de pisc de munte,

Răsunător la stări de liniști,
Lin înspre fapte de tarabă
Împiedicându-mă prin miriști

Pășesc fără probleme arbori.

Șuvoaiele lovesc în sânge,
Iar eu cu palmele prind fire,
Ceva mă-nalță și mă frânge
Mărindu-mi ochii de uimire.

Încerc să gem ca subjugații
Îngheboșindu-mă în jale,
Dar mă lovesc de constelații
Cu tăpile-nglodate-n vale.

Neregula și antilege
Mă risipesc cu-ncătușare...
Dar cine poate înțelege
De unde slovele-mi vin oare?

Eu doar hapsân le prind, le apăr
Ținându-le în piept grămadă
Apoi străbat prin ele teafăr
Ca ghiocelul prin zăpadă.

Din înălțimea răsăririi
Să văd uimit peste troiene
Cum încă-o parte de vorbire
Primăvăratice se așterne.

S-au încurcat boboci cu poame,
Se-mpleticesc extaz cu geamăt...
Un vers se-nalță-n mine, Doamne,
Și eu ca frunza lui doar freamăt.
Victor Bragagiu